

*жението си, аз те питам, отгадавам. И погледът ми никога не може да те обхване. Какво съм аз? Моя дух покрива само няколко нищожни частици от тебе”./ И при Мила работи същият механизъм на съ-творяване на образа на любимия, само че при нея този механизъм следва нормата, изискванията на общоприетото. Героинята приема идеята за брак като единствено възможен и реален изход от драматичната ситуация. Проекциите на нейната любов следват предсказуемата посока на масовия легитимен изход - приставане и брак. Женското търси своята реализация, като силно подводно течение, което в един момент ще погълне всякакви доводи и възражения на мъжа. Неговите символни проекции стигат до съня за детето и идеята за несъстоялото се майчинство, до откровенията за саморазголване на Аз-а, /неприемливо за тогавашното общество/, до театрално разиграване на любовно отдаване /невъзможно в рамките на така ситуираните взаимоотношения между героите/. Мила обича с духа и плътта си, тя е цялостна в порива си към самоотдаване, в исконния стремеж за продължаване на рода, който качествено ще трансформира личността ѝ, ще я изведе до ново познание, оплодено от *диханието на мъжа*. Тези подтискани желания излъчват символните образи - заместители на реалното изживяване: /”Сякаш душата ми е една пустиня, в която може да цъфне живот само след като я ороси твоето дихание. Но имам ли аз душа? Струва ми че съм едно бездушнo тяло, само тяло, което чака твоята душа, предопределена да се въплъти в него”./*

Словестното и действено поведение на героинята ни въвеждат в деликатния и вътрешен свят, изпълнен с присъствието на Любимия. Крайната фаза на идеализация и зависимост от него е припокриването му с образа на Бога в религиозното мислене и усещане, в молитвената настроеност. Религиозното съзнание на Мила търси спасение и отливане на насъбралото се разочарование от света в молитвения унес, в катализата на екстазното сливане с божеството. Но фигурата на християнския Бог е подменена с образа на любимия Мъж. Необходимостта от вярата, молитвената настроеност се свързват с необходимостта от идентификация с любяща и защитаваща инстанция и в границите на този механизъм съвсем естествено се извършва подмяната - на мястото на абстрактната фигура на Бога се явява фикционалната фигура на Любимия. Открове-